

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Varga István ügyvéd által képviselt **I.r., II.r., III.r.,** valamint **IV.r. felpereseknek,** dr. Gaál Zsolt ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **szerződésből eredő követelés megfizetése** iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság előtt 7.G.40.173/2008. szám alatt indult és másodfokon a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.170/2010/11. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. március 29-én megtartott tárgyaláson meghozta következő

í t é l e t e t :

a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.170/2010/11. számú ítéletének az I.r. és III.r. felperesre vonatkozó rendelkezései tekintetében a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasítja.

A II.r. és IV.r. felperesek vonatkozásában nem érinti a jogerős ítéletnek a le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték leletezés terhe melletti megfizetését tartalmazó rendelkezését. Egyebekben a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi és a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 7.G.40.173/2008/40. számú ítéletét részben, a perköltségre is kiterjedően megváltoztatja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II.r. felperesnek 981.462 (Kilencvennyolcvanegyezer-négyszázhatvankettő) Ft, a IV.r. felperesnek pedig 7.587.176 (Hétmillió-ötszáznyolcvanhétezer-egyszázhetvenhat) Ft tőkét, valamint ezen összegeknek 2008. január 1-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatait. Ezt meghaladóan a II.r. és a IV.r. felperesek keresetét elutasító rendelkezést helybenhagyja.

Az alperes és a II.r. felperes egymás közötti jogviszonyukban maguk viselik a felmerült első-, másodfokú és felülvizsgálati perköltségeiket.

Az alperes és a IV.r. felperes egymás közötti jogviszonyukban ugyancsak maguk viselik elsőfokú felmerült perköltségeiket.

Kötelezi a IV.r. felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 31.260 (Harmincegyezer-kettőszázhatvan) Ft együttes másodfokú és felülvizsgálati részperköltséget.

A II.r. felperes 120.300 (Egyszázhúszezer-háromszáz) Ft, a IV.r. felperes 927.000 (Kilencszázhuszonhétezer) Ft, az alperes 523.700 (Ötszázhuszonháromezer-hétszáz) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket köteles az államnak az adóhatóság felhívására megfizetni.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

2002-től kezdődően a felperesek mint integrált termelők külön-külön kötöttek az alperessel mint integrátorral szerződéseket cukorrépa termelésével és forgalmazásával kapcsolatos tevékenységük összehangolására. E szerződések alapján a felperesek a saját maguk által termelt cukorrépát átadták az alperesnek, az alperes pedig azt felvásárolta és értékesítette. Az évente megkötött szerződésekben az alperes azt is vállalta, hogy az általa integrátorként igénybe vehető és a felpereseket megillető agrárágazati támogatást a felperesek felé „továbbérvényesíti”.

Az alperes Európai Unió forrásból - az 1782/2003/EK tanácsi rendelet, illetve a 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet alapján - 2006. és 2007. évekre is kapott területalapú támogatáshoz kapcsolódó, elkülönített cukortámogatást. Ennek összegét a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal (a továbbiakban: MVH.) 2007. március 30-án kelt határozatában 2006. évre 133.576.530 Ft-ban, 2007. évre pedig 2008. március 31-én kelt határozatával 145.216.057 Ft-ban jelölte meg, mely összegek kifizetése az alperes részére megtörtént. Az alperes a 2006. évre kifizetett támogatás összegéből semmit nem juttatott a felperesnek, a 2007. év vonatkozásában 2008. április 23-án hozzá befolyt 145.216.057 Ft-ból 2008. május 8-án az I.r. felperesnek 313.404 Ft-ot a II.r. felperesnek 1.060.168 Ft-ot, a III.r. felperesnek 313.404 Ft-ot, a IV.r. felperesnek pedig 8.195.595 Ft-ot megfizetett.

A felperesek arra hivatkozással, hogy az alperesnek az általa igényelt és hozzá befolyt 2006. és 2007. évi támogatás teljes összegét a felperesek részére kellett volna továbbítaniuk, de a felperesek az alperestől csak összesen 9.882.571 Ft kifizetésben részesültek, az alperes marasztalása iránti keresetet terjesztettek elő. Végleges keresetükben - a szakvélemény kiegészítése után - azt kérték, hogy a bíróság az alperest az I.r. felperes javára 892.954 Ft, a II.r. felperes javára 3.008.877 Ft, a III.r. felperes javára

892.954 Ft, a IV.r. felperes javára pedig 23.175.523 Ft és ennek kamatai megfizetésére kötelezze.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 40. sorszámú ítéletében teljes terjedelmében elutasította a felperesek keresetét.

Az elsőfokú bíróság szerint a per tárgyát képező - uniós - támogatásra a 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet az irányadó, melynek 2. § /1/ bekezdéséből következően a támogatásra a répaszállítási jogosultsággal rendelkező alperes volt a jogosult. Mind a 88/2001.(X.29.) FVM rendelet 6. §-ának /1/ bekezdése, mind a 2007. november 2-ig hatályos 28/2004.(III.10.) FVM rendelet 4. §-ának /4/ bekezdése értelmében cukorrépa szállítási jogot csak olyan földtulajdonnal, vagy érvényes földhasználati szerződéssel rendelkező személyek kaphattak, akik tagjai egyben a Cukor Termék Tanácsnak is és a felperesek is elismerték a perben, hogy a répaszállítási jog jogosultja mindvégig az alperes volt.

Rámutatott az elsőfokú bíróság arra, hogy a 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet 2007. július 15-ig hatályos 2. § /1/ bekezdése értelmében csak a répaszállításra jogosultakat illetett meg támogatás, és bár e rendelet 2007. július 16-tól módosult szabályai már kötelezték az integrátort a kapott támogatás megfelelő mértékű továbbítására a termelők felé, e rendelkezéseket csak az elsőfokú határozattal még le nem zárt ügyekre lehetett alkalmazni. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság arra a következtésre jutott, hogy a 2006. év tekintetében a felperesek támogatásra nem voltak jogosultak.

A 2007. év vonatkozásában az volt az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy e tekintetben nem volt helye a 48/2006.(VIII.22.) FVM rendelet 2008. december 18-tól hatályos 5. § /6/ bekezdése alkalmazásának és egyetértett a kirendelt könyvszakértővel abban, hogy a felperesek részére 2007. évre járó összegeket az alperes az akkor hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően megfizette.

A felperesek fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az alperest a végleges keresetben megjelölt tőke összegek, valamint azok 2008. január 1-től járó kamataiban marasztalta az egyes felperesek javára.

A másodfokú ítélet szerint a 2006. évi támogatással érintett időszakra vonatkozóan ugyan a 48/2006.(VIII.22.) FVM rendelet kifejezetten nem rendelkezett a cukortámogatási összeg integráltak részére való átengedéséről, de az elsőfokú bíróságnak - a felperes hivatkozásának megfelelően - e „joghézag értelmezésénél” értékelnie kellett volna, hogy nemcsak a felek közötti integrációs szerződésből, de a bírói gyakorlat szerint irányadó megbízási szerződésekre vonatkozó szabályokból és a kötelezően alkalmazandó, 2006. december 31-ig hatályban volt 1782/2003 EK tanácsi rendelet 143.ba cikk /1/ bekezdéséből is kitűnik a cukortámogatásként felvett összeg átengedésének kötelezettsége. Csak ez az értelmezés

felelhet meg az EK rendelet szerinti „megkülönböztetéstől mentes támogatás - elosztási elv”-nek, és ezt az értelmezést erősítette meg az Európai Bíróságnak a Fővárosi Bíróság által 2009. április 8-án kezdeményezett C-133/09. számú ügyben 2010. szeptember 30-án meghozott ítélete (Uzonyi ítélet).

A jogerős ítélet szerint a 2007. év vonatkozásában az alperes a jogszabály rendelkezéseinek megfelelően volt köteles a részére kiutalt támogatás teljes összegét továbbítani a felperesnek, a 2006-os év vonatkozásában pedig a 2007. július 15-ig fennállt joghézag pótlásaként alkalmazott 1782/2003. EK tanácsi rendelet előírásai alapján.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő - a felperes keresetét elutasító - új határozat meghozatalát kérte. Felülvizsgálati kérelmét az alábbiakra alapította:

Tény, hogy az EK szerződés 187. cikke értelmében az EK rendeletek közvetlenül alkalmazandók valamennyi tagállamban, a közvetlen alkalmazás viszont nem jelent egyben közvetlen hatályt is. A rendeletek ugyanis csak akkor bírnak közvetlen hatállyal, ha feltétel nélküliek és megfelelően pontosak. A perbeli esetben alkalmazott 1782/2003. EK tanácsi rendelet viszont nem tartalmaz pontos és közvetlen rendelkezéseket az integrátor és az integrált termelő között a támogatások elszámolásáról és megosztásáról.

Az ún. Uzonyi-féle per tárgya közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára irányult. A termelő által benyújtott támogatás iránti kérelmet utasította el az MVH és az e határozat felülvizsgálata iránt indult közigazgatási perben kereste meg a Fővárosi Bíróság az Európai Bíróságot.

Az Európai Bíróság ítélete szerint az 1782/2003 EK tanácsi rendelet elveivel ellentétes a nemzeti szabályozás és az MVH is az Európai Unió normával ellentétes módon bírálta el és utasította el a termelő támogatási kérelmét. A perbeli esetben azonban az alperes semmiféle támogatás megítéléséről nem döntött - ez az MVH feladata volt - az alperesnek mint integrátornak csak az általa felvett támogatás elosztásáról kellett intézkednie. Az 1782/2003 EK tanácsi rendelet egyébként is csak 2006. december 31-ig volt hatályban, a perbeli támogatások alperes részére való folyósítására pedig ezt követően, 2007. március 30-án, majd 2008. március 31-én került sor. Mindezekre tekintettel az Európai Bíróságnak az előzetes döntéshozatali eljárás keretében meghozott ítélete a jelen perbeli jogvitára nem alkalmazható. A Fővárosi Bíróság által feltett kérdés alapján egyébként sem lett volna helye határozathozatalnak.

Az alperes a 2006. évre járó támogatással kapcsolatban a tőle elvárható módon értelmezte a jogszabályokat. A 48/2006. (VI.22.) FVM rendelet eredeti szövege szerint a felperesek a cukortámogatásra nem lehetnek jogosultak, mert nem feleltek meg a 2. § /1/ bekezdésében írt feltételeknek. Joghézagról csak akkor lehet beszélni, ha a jogszabály nem tartalmazott - holott tartalmaznia

kellett volna - valamely rendelkezést. Ilyenkor a joghézag kitöltésére leggyakrabban analógia útján kerül sor. Az analógia alkalmazásánál a bíróság figyelembe vehette volna a 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet 2007. július 16-tól módosult rendelkezéseit, vagy utalhatott volna az 167/2009.(XII.15.) FVM rendelet 2. § /2/-/3/ bekezdésének rendelkezésére, mely szabályozás a támogatás 50 %-os megosztását írta elő. A jogerős ítélet azonban adós maradt a joghézagot kitöltő elvek konkrét meghatározásával, így e körben indoklása hiányos volt.

A 2007. évi támogatás megítéléséről is jogszabálysértően döntött a jogerős ítélet. A 2007. július 16-tól módosult szabályozás már megfelelt az uniós normáknak, arról egyébként az Európai Bíróság nem is nyilvánított véleményt. A 60/2007.(VII.11.) FVM rendelettel módosított 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet 5. § /5/-/9/ bekezdései értelmében a támogatás elosztásának arányai tekintetében is irányadók a támogatás mértékére és kiszámításának módjára vonatkozó, azaz a rendelet 1. számú mellékletében írt szabályok, ez pedig azt jelenti, hogy a támogatás megosztásának körülbelül 50-50 %-os arányban van helye. Az alperes a 2007. év tekintetében ennek megfelelően teljesített és ezt a kirendelt igazságügyi szakértő is megerősítette. Ehhez képest a jogerős ítéletből nem lehet megállapítani, hogy miért kötelezte a bíróság az alperest a támogatás 100 %-ának továbbítására.

A felperesek a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérték.

A Legfelsőbb Bíróság mindenekelőtt azt rögzíti, hogy a Pp. 271. § /2/ bekezdésében írtak szerint főszabályként nincs helye felülvizsgálatnak olyan vagyoni jogi ügyben, amelyben a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték az 1 millió Ft-ot nem haladja meg. A felperesek nem alkotnak egységes pertársaságot, így esetükben külön-külön kell vizsgálni, hogy vonatkozásukban a felülvizsgálati kérelem előterjesztését nem zárta-e ki a Pp. 271. § /2/ bekezdése. Tény, hogy az I.r. és III.r. felperes vonatkozásában a felülvizsgálati kérelemben vitatott tőke értéke az 1 millió Ft-ot nem haladja meg, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 273. § /2/ bekezdésének a) pontja alapján a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította a jogerős ítéletnek az I.r. és III.r. felperesekre vonatkozó rendelkezései tekintetében.

A jogerős ítélet egyéb rendelkezéseit a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta a Legfelsőbb Bíróság, és azt részben alaposnak találta.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a 2006. évre és a 2007. évre járó támogatások kérdését külön kell vizsgálni.

A kihirdetése napján hatályba lépő 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet tartalmazza az egységes területalapú támogatási rendszer alapján

támogatásra jogosult mezőgazdasági termelőknek nyújtott elkülönített cukortámogatással kapcsolatos szabályokat. E rendeletet 2007. július 16-i hatállyal módosította a 60/2007(VII.11.) FVM rendelet 3. §-a, azzal, hogy a módosított rendelkezéseket az elsőfokú határozattal még le nem zárt ügyekre is alkalmazni kell. Figyelemmel arra, hogy a 2006. évi területalapú támogatás tárgyában az MVH már 2007. március 30-án - a módosító rendelkezések hatályba lépése előtt - hozott határozatot, a 48/2006.(VI.22.) MVM rendelet 2007. július 16-tól hatályos rendelkezéseit csak a 2007. évre járó támogatás tekintetében lehet alkalmazni, a 2006. évi támogatás vonatkozásában a 2007. július 16-a előtti rendelkezések az irányadók.

A jogerős ítélet a felperesek azon álláspontjával értett egyet, hogy mind a 2006. évi, mind a 2007. évi támogatás a termelőket illeti meg, az alperesnek pedig mindvégig az volt az álláspontja, hogy a 2006. évre járó és kifizetett támogatásból az alperesnek semmilyen összegeket nem kellett továbbítania a termelők részére, a felpereseket, mint integrált termelőket a 2007. év vonatkozásában jogszabály alapján megillető összegeket pedig már megfizette.

A 2006. évi támogatással kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság álláspontja a következő:

A 2007. július 16-a előtt hatályos 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet 2. § /1/ bekezdése határozta meg, hogy a támogatásra mely mezőgazdasági termelők a jogosultak, arról pedig, hogy a támogatás igényléséhez milyen igazolásokat kell mellékelni, az 5. § rendelkezett. E rendelkezések szerint a támogatásra egyrészt a répaszállítási jogosultsággal rendelkező és a szállítási joggal kapcsolatos kötelezettségeiket teljesítő termelők, másrészt azok a termelők jogosultak, akiket külön jogszabály az egységes területalapú támogatásra jogosultként tüntet fel. A perben nem volt vitás, hogy a felperesek a 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet 2. § /1/ bekezdésében írt feltételeknek nem feleltek meg.

Helyesen vette azonban figyelembe a másodfokú bíróság, hogy az ekkor hatályban volt 1782/2003 EK tanácsi rendelet 143/ba. cikk /1/ bekezdésére alapítottan kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárást a Fővárosi Bíróság, és ebben az eljárásban az Európai Bíróság 2010. szeptember 30-án meghozott Uzonyi ítéletével jelen perben is irányadó döntést hozott. Az ítélet szerint az 1782/2003 EK tanácsi rendelet 143/ba. cikke az elkülönített cukortámogatás új tagállamok általi nyújtása esetén a tárgyilagos és megkülönböztetéstől mentes kritériumok alkalmazását követeli meg, azaz azt, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék különbözőképpen és a különböző helyzeteket ne kezeljék azonos módon, kivéve, ha e különbségtétel objektív módon igazolható. Az Európai Bíróság rámutatott arra, hogy az alapügyben irányadó nemzeti szabályozás - 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet kihirdetésekor 2. §-ának /1/ bekezdése és 5. §-ának /1/ és /2/ bekezdése - a hasonló helyzeteket

különbözőképpen kezeli és az alkalmazott bánásmódbeli különbség objektív módon nem igazolható. Ezért kimondta, hogy a 2003. szeptember 29-i 1782/2003 EK tanácsi rendelet 143.ba. cikkének /1/ bekezdésével ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a szállítási joggal nem rendelkező, a cukorgyártónak szállítási joggal rendelkező integrátor útján cukorrépát beszállító mezőgazdasági termelőt kizárja az elkülönített cukortámogatásban való részesülésből, míg elkülönített támogatást nyújt a szállítási joggal rendelkező és a cukorrépát közvetlenül a cukorgyártónak beszállító mezőgazdasági termelőnek, valamint a szállítási joggal nem rendelkező, a cukorrépát valamely termelői csoport tagjaként szállítási joggal rendelkező csoport útján a cukorgyártónak beszállító mezőgazdasági termelőnek.

Tény, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére egy olyan közigazgatási perben került sor, mely perben a szállítási joggal nem rendelkező, a cukorrépát integrátor útján beszállító termelő kérte a bíróságtól a cukorrépa támogatás iránti kérelmét elutasító jogerős hatósági határozat felülvizsgálatát. Ettől függetlenül - a felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben - a perbeli jogvita eldöntésénél is figyelembe kellett venni az Európai Bíróság hivatkozott döntését, függetlenül attól, hogy jelen per alperese nem hatósági jogkörben eljáró személy.

A másodfokú bíróság azonban a Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint az Európai Bíróság ítéletéből téves következtetésre jutott. Abból ugyanis nem következik, hogy az integrátor köteles lenne a részére kiutalt támogatás teljes összegét a cukorrépa termelők részére továbbítani. Az ítélet csak azt mondta ki, hogy nem minősül az 1782/2003. EK tanácsi rendelet 143/ba cikk /1/ bekezdésével konformnak az a nemzeti szabályozás, amely a szállítási joggal nem rendelkező termelőt kizárja a támogatásból, míg az ítéletben megjelölt más személyeknek elkülönített támogatást nyújt.

Ugyanakkor az Európai Bíróság ítélete nem ad választ arra, hogy a 2006. évi területalapú támogatáshoz kapcsolódó elkülönített cukortámogatás összegéből milyen hányad illeti meg a szállítási joggal nem rendelkező termelőt és a szállítási joggal rendelkező integrátort. A 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet 2007. július 16-ig hatályos rendelkezéséből is csupán azt lehet megállapítani, hogy előbbi személyek nem jogosultak támogatást igényelni és részükre támogatás nem utalható ki, de nem szólt arról, hogy köteles-e, és ha igen milyen mértékben a szállítási joggal rendelkező integrátor a részére kiutalt támogatás egy részét a termelőnek továbbítani. A Legfelsőbb Bíróságnak ezért abból kellett kiindulni, hogy mérlegelés alapján kell megállapítani a szállítói joggal rendelkező integrátor által továbbutalandó hányad mértékét. A mérlegelés során a Legfelsőbb Bíróság értékelte, hogy a szállítói joggal nem rendelkező termelő felperesek és a termelési kapacitással nem rendelkező, de répaszállítási jogosultsággal bíró alperes egymásra voltak utalva. A szállítási joggal rendelkező alperessel való szerződéses együttműködés nélkül a cukorrépát termesztő felperesek

nem juthattak volna támogatáshoz, ugyanakkor az alperes sem tudta volna kvótáját teljesíteni a felperesek (esetleg más termelők) cukorrépa termelése nélkül. A kvóta teljesítéséhez a felperesek által átadott cukorrépát is felhasználta és a területalapú cukortámogatást a felperesek által szolgáltatott cukorrépa mennyiség alapján is felvette. Ezért a Legfelsőbb Bíróság ezen okfejtés alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes által felvett 2006. évi támogatásnak csak az 50 %-a illette meg a szállítási joggal rendelkező alperest, míg a támogatás másik 50 %-a a II. és IV.r. felpereseket, mint szállítási joggal nem rendelkező termelőket illette.

A felperes az első fokú eljárás során 38. sorszám alatt előterjesztett végleges keresetében a 2006. évi támogatásból a II.r. felperesre eső arányos tőkeösszeget 1.962.923 Ft-ban, a IV.r. felperesre esőt pedig 15.174.351 Ft-ban jelölte meg. Az alperes, amely a per során mindvégig vitatta, hogy a 2006. év vonatkozásában általa felvett támogatási összegből bármely összeg a felpereseket megillette volna, a per során mindvégig hangoztatta, hogy jogalapját tekintve alaptalanok a 2006. évi támogatás megfizetésére irányuló kereseti kérelmek. Azok összezszerűségére ugyanakkor nem tett észrevételt. A jogerős ítélet a felperes által megjelöltek szerint marasztalta az alperest, az alperes pedig a kereset teljes elutasítására irányuló felülvizsgálati kérelmében a marasztalás alapjául szolgáló számítás helyességét nem vitatta. A Legfelsőbb Bíróság ezért a fentebb írtakra is figyelemmel azt állapította meg, hogy a 2006. évi támogatásból a jogerős ítéletben figyelembevetettekkel szemben a II.r. felperest 981.462 Ft, a IV.r. felperest pedig 7.587.175 Ft illeti meg.

A 2007. évi támogatással kapcsolatban már a 60/2007.(VII.11.) FVM rendelettel módosított 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet 5. §-ának /6/-/7/ bekezdései az irányadóak, melyek szerint az integrátor köteles a támogatást a jogosult cukorrépa termelők részére a kifizetést követő 15 napon belül továbbítani és ha ezt elmulasztja, akkor köteles azt a jegybanki alapkamat kétszeresével növelten, mint jogosulatlanul igénybe vett támogatást visszafizetni. Tévesen állapította meg azonban a másodfokú bíróság, hogy a teljes támogatás összege a cukorrépa termelőket illeti meg. Az 5. § /6/ bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a támogatás továbbításánál az elosztás arányai tekintetében a támogatás mértékére és kiszámítási módjára vonatkozó szabályok irányadók, azaz e vonatkozásban is megfelelően alkalmazni kell a 48/2006.(VI.22.) FVM rendelet 1. számú mellékletében írt képletet. A per során kirendelt igazságügyi szakértő állapította meg, hogy az alperes mind a II.r., mind a IV.r. felperesnek megfizette az e képlet alapján járó összeget, tehát egyetért a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelemmel abban, hogy a II. és IV. r. felperesek a

már átvett összegeken kívül a 2007. év után járó támogatás címén további összegek megfizetését alaptalanul igényelték.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Pp. 275. § /4/ bekezdés első fordulata alapján a rendelkező részben írtak szerint döntött.

A II.r. és IV.r. felperesek keresetében megjelölt és a részükre megítélt összegek összevetése alapján azt kell megállapítani, hogy a pernyertesség-pervesztesség aránya valamennyi eljárásban $2/3-1/3$ volt az alperes javára. A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a perköltségek viseléséről szóló döntésének meghozatalakor a Pp. 270. § /1/ bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § /1/ bekezdése alapján járt el. A Pp. 81. § /1/ bekezdésében írtaknak megfelelően a II.r. felperes vonatkozásában 185.200 Ft kereseti illeték, 180.500 Ft fellebbezési illeték és 33.260 Ft összegű szakértői díj megfizetését, a IV.r. felperes vonatkozásában pedig 900.000-900.000 Ft kereseti és fellebbezési illeték, valamint 100.000 Ft szakértői díj megfizetését vette figyelembe, és a pervesztesség-pernyertesség arányának értékelése mellett kötelezte a IV.r. felperest a rendelkező részben írt együttes másodfokú és felülvizsgálati részperköltség megfizetésére azzal, hogy a felek egyéb felmerült költségeiket maguk viselik.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.571.000 Ft felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére ugyancsak a pervesztesség-pernyertesség arányára figyelemmel marasztalta a peres feleket az állam javára.

Budapest, 2011. március 29.

.Vezekényi Ursula sk.a tanács elnöke
.Lőrincz Györgyné sk.előadó-bíró
Gyöngyösiné dr.Gyügyei Klára sk.bíró